

KOLONEL CHANG VERLIEFD

SAS

The word 'SAS' is rendered in large, red-outlined, block letters. A woman with long blonde hair, wearing a red bikini, is positioned behind the letters. Her body is partially visible through the cutouts of the letters. The background behind her is dark with some red curtains.

GERARD DE VILLIERS

ROZONEL CHANG VENERED

GERARD DE VILLIERS

Kolonel Chang verliefd

Malko ontwaakt door een misselijkmakende geur. Hij bevindt zich in een poel met lauw water... Langzaam krabbelt hij op... Voor hem staat een krokodil van wel vijf meter. Hij maakt geen schijn van kans. Hij zal verscheurd worden...

Gérard de Villiers

Kolonel Chang
verliefd

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

L'amour fou du colonel Chang

© 2000 Malko Productions

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 2000 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN 978 904496795 1

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Kolonel Lee Chang bewoog zich met nauwkeurige, berekende en snelle bewegingen, die niets lieten blijken van zijn onrust, noch van het heftige kloppen van zijn hart. Hij stond op een keerpunt in zijn leven. Elk vel papier dat hij op het fotokopieerapparaat legde, luchtte hem iets meer op. Het was doodstil in de grote zaal. Langs de muren stonden metalen kasten waarin dertig jaar lang streng bewaakte geheimen van de achttiende verdieping van het Ching-Shaninstituut voor Wetenschap en Technologie lagen

opgeborgen. Deze militaire organisatie lag naast het instituut voor kernonderzoek, en kolonel Lee Chang was het adjuncthoofd. Dankzij zijn badge, waarmee hij toegang had tot de strengst bewaakte afdelingen van beide organisaties, kon de hoge Taiwanese officier alle geheimen van beide instituten inzien.

Terwijl het fotokopieerapparaat zijn werk deed, keek Chang naar de verlichte wijzers van zijn Navytimer, een cadeautje van zijn verloofde, Joe-Yi. Het was tien over acht. Hij zou te laat komen, maar daar kon hij niets aan doen. Joe-Yi ergerde zich aan zijn gewoonte om nooit op tijd te komen en nam altijd iets te lezen mee, wanneer

ze een afspraak met hem had. Kolonel Chang verwisselde het document op het fotokopieerapparaat. Het zou sneller gaan als hij de klep open zou laten staan, maar het felle licht zou buiten zichtbaar zijn. Hij legde de klep terug en drukte op de knop. Op dat moment voelde hij de vloer licht onder zijn voeten trillen, alsof er een metro passeerde.

Dat was onmogelijk. Onder de gebouwen van het Ching-Shaninstituut reden geen metro's.

Weer voelde hij het, en nu duidelijker. Kolonel Lee Chang keek op en meteen schoot zijn hartslag omhoog. Plotseling leek de hele kamer te trillen. Een

schilderij viel van de muur en scheidingswanden begonnen te wankelen. Het licht viel enkele tellen uit en beneden in het gebouw klonk een zwaar gerommel, dat het bloed in de aderen van de kolonel deed stollen. Een aardbeving!

Aardschokken kwamen in Taiwan vaak voor, maar hoe zwak ze soms ook waren, ze bleven gevaarlijk, ondanks alle voorzorgsmaatregelen die bij de bouw van alle gebouwen waren genomen. Kolonel Chang begon in paniek te raken. Het gebouw kon instorten, of in elk geval beschadigd raken, waardoor hij niet meer weg zou kunnen komen. De liften waren vast al uitgevallen. Op de gang begon een

sirene te loeien. Het kabaal werd afgewisseld door oproepen om het gebouw te verlaten.

Het licht knipperde onophoudelijk, als een stil noodsignaal. De kolonel pakte de gefotokopieerde papieren die naast het kopieerapparaat lagen en borg ze op in zijn tas. Het gebouw trilde weer. De sirene bleef loeien. Over enkele minuten zouden veiligheidsbeambten het gebouw doorzoeken, om te controleren of er niemand meer binnen was. Als ze kolonel Chang daar zouden aantreffen, terwijl hij ultrageheime papieren stond te kopiëren, was hij verzekerd van een ontmoeting met het executiepeloton. Sinds 1 januari 1947,

de datum van de officiële afscheiding van de Chinese Republiek, die officieel op 1 januari 1912 door dr. Sun Yat-sen was gesticht, werd er in Taiwan niet met veiligheidszaken gespot. Na door de legers van Mao Zedong van het Chinese vasteland te zijn verjaagd, hadden de partizanen van maarschalk Tjiang Kai-sjek er een uiterst militaristische staat gesticht, die zich de herovering van het moederland ten doel had gesteld.

Aangezien dit doel steeds moeilijker te verwezenlijken werd, had het regime van Tjiang Kai-sjek zich steeds meer gericht op het bestrijden van subversieve elementen. Dat wil zeggen: de commu-

nisten.

Omdat de Chinese kust zo dichtbij was – honderdzesestig kilometer – was het van het grootste belang elk contact met de volksrepubliek te mijden.

Het Nationale Veiligheidskantoor hield zich bezig met externe contraspionage, waarbij gebruik werd gemaakt van agenten die onder een diplomatieke of geheime dekmantel opereerden. Op het eiland zelf hield het ministerie van Justitieel Onderzoek, een soort politieke FBI, continu de tweeëntwintig miljoen Taiwanezen in de gaten. Op zoek naar verraders, dat wilde zeggen: mensen die voor het communistische regime werkten.

Dankzij de contacten die het ministerie onderhield met triades die zowel in Taiwan als communistisch China vertakkingen hadden, behaalden ze vaak goede resultaten...

En om de leiders in Peking niet het idee te geven dat ze hun oorspronkelijke doeleinden waren vergeten, liet het Inlichtingenkantoor van het ministerie van Defensie zo vaak mogelijk marineschepen door de Straat van Formosa varen, om de communistische kustverdediging te treiteren.

Deze drie organisaties beperkten de vrijheid van meningsuiting op het eiland, en niemand ontkwam aan hun

onderzoeken. Men schrok er overigens niet voor terug om in het geheim diegenen uit te schakelen die als vijanden van Taiwan werden gezien. Verbonden door een gemeenschappelijke vijand accepteerden de inwoners deze geheime dictatuur min of meer. Kolonel Lee Chang wist dus heel goed welke risico's hij nam.

Hij pakte de papieren die hij had gefotokopieerd bij elkaar en borg ze snel in de dossiers op, waarna hij de gepantserde deur sloot en het codeslot instelde.

Zijn opluchting was van korte duur. Toen hij naar zijn tas rende, die hij bij het

fotokopieerapparaat had laten staan, ging het licht uit. In de duisternis klonk het geloei van de sirene nog dreigender. Hij voelde de vloer weer onder zijn voeten trillen, en hij bleef staan, verlamd door paniek. Hij zag zich al bedolven worden onder het puin van het instituut.

Het fotokopieerapparaat stond nu ook uit. Kolonel Chang zocht op de tast zijn tas en rende de gang op, waar hij meteen stemmen hoorde, die naar hem riepen. Beveiligingsbeambten doorzochten het gebouw. Snel liep hij in het schijnsel van de noodverlichting de trap af, terwijl het gebouw dreigend kreunde, trillend door de schokken van de aardbeving. Van de

muren kwamen stukken pleisterwerk los, deuren sloegen open of dicht. De traptreden trilden onder zijn voeten. Toen hij buiten adem beneden aankwam, waren de schokken iets minder geworden, maar een nieuwe schok zou het Ching-Shaninstituut in een grote berg puin kunnen veranderen. Zodra hij buiten was, rende hij naar zijn Hyundai. In deze omstandigheden zou niemand zich erover verbazen dat hij rende. Hij zag zaklantaarns en hoorde een stem naar hem roepen: 'Is er nog iemand binnen?' 'Nee, nee, ik geloof het niet,' stamelde kolonel Chang terwijl hij in zijn auto stapte.

Er kwam iets los van het dak van het instituut, dat met een doffe klap niet ver van zijn auto neerviel. Zijn handen trilden toen hij de contactsleutel omdraaide.

Toen hij wegreed, kruiste hij een brandweerauto, die met gillende sirenes kwam aanrijden. Het Ching-Shaninstituut stond hoog op de prioriteitenlijst. Pas minuten later kwam kolonel Lee Chang enigszins tot rust. Op de straten van Taipei was weinig van paniek te merken.

Aardbevingen kwamen regelmatig voor. Hij reed Chengde Road op, die er twee kilometer lang bijna verlaten bij lag. De aardschokken leken te zijn gestopt. Enkele voorbijgangers liepen gehaast door de

regen. In Taipei regende het altijd. Het was de sombere hoofdstad van een niet erg vrolijke staat, die te zeer in beslag werd genomen door de strijd om te overleven en geen tijd had om aan plezier te denken. Toen kolonel Chang zijn auto op Kuluen Street parkeerde, tegenover het kleine restaurant waar Joe-Yi op hem wachtte, was hij weer helemaal rustig. Het ergste zat erop, al zou het er de komende uren nog om spannen. Met zijn tas in de hand liep hij het restaurant binnen, waar hij werd begroet door een ober die hem goed kende. Zacht zei hij: 'Juffrouw Joe-Yi zit in een box achterin, kolonel.'

Hoewel hij nooit een uniform droeg, wist

iedereen wie hij was en welke rang hij had. Hoewel Taipei een hoofdstad was, had het meer weg van een dorp.

Kolonel Chang bleef voor de box achter in het restaurant staan. Joe-Yi zat verzonken in een dichtbundel van Li-Pai, een populaire dichter uit de zeventiende eeuw, en ze had de kolonel niet meteen in de gaten, waardoor Lee Chang enkele seconden de tijd had van haar schoonheid te genieten. Alleen al als hij haar zag, raakte hij bevangen door een gevoel van gelukzaligheid. Hij liet zijn blik langs haar lange, zwarte haar glijden, dat ze met een middenscheiding droeg en dat tot op haar billen hing. Ze had hoge jukbeenderen,

amandelvormige ogen, een slanke neus en een volle, donkerrode mond.

Eindelijk kreeg Joe-Yi hem in de gaten, en ze liet haar boek zakken. In een stralende glimlach toonde ze haar paarlemoerkleurige tanden. ‘Ik maakte me ongerust,’ zei de jonge vrouw met een zachte stem. ‘Door de aardbeving.’ Kolonel Chang genoot van haar glimlach. Joe-Yi was nooit gejaagd of slechtgehumeurd; het leek alsof niets vat op haar had. Ze legde haar dichtbundel neer, en hij zag onder de jurk van bedrukte zijden haar volle, puntige borsten naar voren priemen. Zoals altijd tekenden haar tepels zich duidelijk onder

de dunne stof af. Ze had borsten als een Europese vrouw. Lee Chang ging zitten. Meteen na de eerste blik was hij smoorverliefd op Joe-Yi geworden, die naar hem was komen luisteren toen hij een lezing over kernenergie gaf. Ze had op de eerste rij gezeten en ze leek helemaal in zijn woorden op te gaan. Na de lezing was ze naar hem toe gekomen, samen met andere toehoorders. Kolonel Chang had haar niet meer uit het oog verloren en had haar uitgenodigd samen een bezoek te brengen aan het mausoleum van Tjiang Kai-sjek, wat een klassiek uitstapje was. Joe-Yi studeerde wiskunde, en ze was vierentwintig jaar oud, achttien jaar jonger

dan kolonel Chang. Ze was een kleindochter van generaal Tjiang Kai-sjek en ze was opgegroeid in een fel anticommunistische omgeving.

Oorspronkelijk was ze afkomstig uit Noord-China, waar ze nog familie had wonen, maar ze had nooit meer een voet willen zetten op de grond van haar vaderland, dat door de communisten was 'vergiftigd'.

Het had acht maanden geduurd voordat ze elkaar echt durfden aan te raken... Acht maanden van wandelen door het park, tochtjes maken, intieme etentjes... Al die tijd had kolonel Chang zich ermee tevreden gesteld haar hand vast te houden.

Tot hij het op een avond, na het eten, had gedurfd haar uit te nodigen in zijn kleine flat aan Hedung Road om naar muziek te luisteren. En die uitnodiging had ze geaccepteerd.

Dat was het begin geweest van een vurige liefdesgeschiedenis. Een mengeling van sentimentele passie en fysiek vuur, die het leven van kolonel Lee Chang twee jaar geleden definitief had veranderd.

De ober, die de smaak van de kolonel kende, zette een glas Defender whisky met ijs voor hem neer. Hij nam een slok en zei: 'Ik was nog op kantoor, en de aardschok was behoorlijk krachtig.'

'Op de radio hadden ze het over een

kracht van 5,8.'

De ober zette enkele schalen op tafel. Joe-Yi zei glimlachend: 'Ik heb Wu Hsi-spareribs, gebakken paling, hete, zure soep en Tan-tse Mien besteld.'

Allemaal gerechten waar hij van hield.

Joe-Yi was werkelijk fantastisch. Na nog een slok whisky te hebben genomen, begon de kolonel te eten. Maar plotseling, toen hij Joe-Yi aankeek, zag hij een droevige blik in haar ogen, die hij niet van haar gewend was. Gealarmeerd vroeg hij: 'Ben je bang voor de aardbevingen?' Joe-Yi schudde haar hoofd. 'Nee, ik heb zojuist slecht nieuws gekregen. Mijn moeder moet worden geopereerd.'

‘Je moeder? Maar toen we elkaar zondag zagen...’

Joe-Yi’s moeder was een wellustige weduwe, met dezelfde prachtige borsten als haar dochter, en ze woonde samen met haar in een appartement in Sanchung City, aan de andere kant van de rivier. Lee Chang was haar zeer dankbaar dat ze geen bezwaar tegen hun verhouding had, ondanks het grote leeftijdsverschil. Joe-Yi beantwoordde de vraag al die hij had willen stellen: ‘Ze is voor een routine-onderzoek bij haar gynaecoloog geweest. Die heeft baarmoederkanker bij haar geconstateerd. Ze moet met spoed worden geopereerd.’

‘Wanneer?’ vroeg kolonel Chang met verstikte stem.

‘Overmorgen.’

Hij legde verbaasd zijn stokjes neer.

‘Overmorgen! Maar dan...’

‘Ik kan niet met je mee,’ gaf Joe-Yi zuchtend toe. ‘Ik kan mijn moeder niet alleen laten. Ze heeft alleen mij.’

‘Ik begrijp het,’ antwoordde kolonel Chang met een matte stem.

Het was of de hemel op zijn hoofd viel.

Hij kon geen hap meer door zijn keel krijgen. Na de spanning van de aardbeving was dit te veel. Joe-Yi en hij zouden de volgende ochtend naar het eiland Langkawi vertrekken, in Maleisië. De

vliegtickets waren al gekocht en het hotel was gereserveerd. En hij kon zijn reis niet uitstellen. Om te beginnen was het uitstapje met zijn geliefde een dekmantel voor een geheime opdracht van de staf van het Taiwanese leger, namelijk het bezoek aan de wapenbeurs LIMA die op het eiland Langkawi werd gehouden, en die datum kon hij natuurlijk niet verzetten. En er was nog een reden, die even dringend en geheim was en geen enkele vertraging duldde: kolonel Chang zou niet meer naar Taiwan terugkeren. Maar dat wist zelfs Joe-Yi niet. Stijf liet hij zijn blik naar zijn tas zakken, die vol met staatsgeheimen zat. Plotseling

zag hij alle raderen van de machinerie vastlopen. Om iets tot rust te komen, dronk hij zijn glas Defender in een slok leeg.

Joe-Yi zag zijn verwarring, en ze legde teder haar hand op de zijne. 'Ik kom over een paar dagen naar je toe,' beloofde ze. 'Ik zie ook heel erg naar dit uitstapje uit.' Kolonel Chang knikte weifelend. Zijn gedwongen vertrek was het onvermijdelijke gevolg van een proces dat zich al gedurende enkele jaren aan het voltrekken was. Helaas was dat een verborgen deel van zijn leven waarover hij Joe-Yi nog niet kon vertellen, hoeveel hij ook voor haar voelde. Niet zolang ze zich

op Taiwanees grondgebied bevonden. Hij dwong zich te glimlachen. ‘Ik weet zeker dat het wel zal meevallen. Je moeder ziet er kerngezond uit. Maar ik vind het jammer dat ik morgen zonder jou moet vertrekken.’

‘Ik ook,’ gaf Joe-Yi toe. ‘Maar ik kan haar niet in de steek laten. Ze is doodsbang.’ Lee Chang pakte zijn stokjes en prikte nog wat in zijn eten, maar het smaakte hem niet meer. Joe-Yi at ook verder. Ze zeiden niets meer. Zodra ze klaar waren, zei Joe-Yi dat ze wilde vertrekken. Naar de auto lopend, drukte ze zich tegen haar geliefde aan en fluisterde in zijn oor: ‘We hebben tot morgen de tijd om afscheid te

nemen.’

Met wijd opengespreide dijen, haar heupen iets opgeheven door een groot, zijden kussen, waarop een gele draak was geborduurd, haar handen op Lee Changs billen gedrukt, was het of Joe-Yi tot aan haar hart door zijn penis werd doorboord. Op de tonen van de negende symfonie van Beethoven werd ze met lange stoten door zijn diep in haar begraven penis genomen. Ze probeerde het moment zo lang mogelijk te rekken, daarmee het droevige moment van hun komende afscheid zo ver mogelijk van zich af zettend. ‘Je bent hard als een staaf van jade,’

fluisterde ze.

Ze had veel klassieke Chinese poëzie gelezen en vaak gebruikte ze enigszins verouderde citaten om haar genot tot uitdrukking te brengen. Wat kolonel Chang alleen verder opwond. Toen ze in de kleine woning waren aangekomen, had ze zich meteen tegen hem aan gedrukt en in zijn oor gefluisterd: ‘Kom gauw in mijn tuin...’

Dat was een oude zegswijze om aan te geven dat ze de liefde met hem wilde bedrijven. Op Taiwan werd Mandarijn gesproken, het klassieke Chinees. Kolonel Chang had koortsachtig de knopen van haar zijden jurk losgemaakt en was meteen

begonnen haar volle, stevige borsten te masseren en te strelen. Opgewonden door zijn liefkozingen, had Joe-Yi hem naar het bed getrokken, verlangend zich door hem te laten nemen.

Plotseling ging ze sneller ademen, en met een kwijnende stem smeekte ze:

‘Sneller, schat, ik kom klaar!’

Kolonel Chang deed wat ze vroeg, en hij zag het gezicht van de jonge vrouw vertrekken van genot. Plotseling drongen haar lange, rode nagels in de billen van haar minnaar, en ze kermde: ‘Niet bewegen!’

Haar bekken schokte en haar lichaam was bedekt met zweet. Uit alle macht klemde

ze het geslachtsdeel van haar geliefde vast en ze drukte hem onbeweeglijk tegen zich aan, diep in haar begraven, terwijl ze een orgasme beleefde. Ze had hem een keer uitgelegd dat dat haar genot verdubbelde. Lee Chang bewoog niet en hij hield zelfs zijn ademhaling in bedwang. Zelf was hij nog niet klaargekomen. Haar gezicht vertrokken van genot, kwam Joe-Yi langdurig klaar, terwijl ze continu bleef kreunen. Toen haar vagina ontspande, liet ze hem los. Ze wist hoe ze haar geliefde tevreden moest stellen. Daarom draaide ze zich om. Eerst op haar zij, toen op haar buik. Gehoorzaam steunde ze op haar knieën, haar billen opheffend en haar

borsten op de lakens geplet, haar armen met platte handen voor zich uit gestrekt. Achter haar geknield, liet Lee Chang zich over zijn hele lengte weer in haar glijden. Joe-Yi kreunde. 'O, schat, wat ben je sterk. Je vult me helemaal! Ik voel je overal.'

Op het toppunt van zijn genot trok Lee zich uit haar terug, om haar daarna opnieuw met één stoot te nemen, diep in haar vagina. Toen bukte hij zich en pakte haar haar beet, dat op haar rug lag uitgespreid. Hij wikkelde het om zijn hand en trok het hoofd van zijn maîtresse naar achteren. Met zijn andere hand om haar billen geklemd, begon hij haar in een

steeds sneller tempo te nemen, wat de jonge vrouw kreetjes van genot ontlokte. Toen Lee met een woeste kreet diep in haar kwam, kwam ze zelf ook opnieuw klaar.

Voordat ze zich op haar buik liet zakken, haar minnaar nog diep in haar begraven, bleven ze lange tijd onbeweeglijk staan, luisterend naar de muziek.

Toen drukte Lee Chang zijn mond tegen Joe-Yi's oor en vroeg nieuwsgierig: 'Kom je gauw naar me toe, schat?'

Zonder iets te zeggen, klemde Joe-Yi de spieren van haar schede om de nog harde penis van haar geliefde. Dat zei meer dan duizend woorden van liefde.

De twee Sukhoi 30's schoten met donderend geweld voor de bungalows van Pelangi Resort langs, vleugel aan vleugel en slechts enkele meters boven de Andamanse Zee. Ze waren zo dichtbij dat de gezichten van de piloten te zien waren, tot ze met groot vertoon van macht omhoogschoten. Ze waren in andere kleuren geschilderd. De twee Russische jagers tolden rond als in een luchtshow en vlogen figuren in de bewolkte lucht van het eiland Langkawi. Ze waren voorafgegaan door de top van de Britse stuntvliegers, de *Red Arrows*, gevolgd door Russische M 17-helikopters, door

MiG 29's en door de grote Ilyouchin 76. Het hele schouwspel werd gadegeslagen door de eregasten van de wapenbeurs op Langkawi.

Normaal was het eiland, dat in het noorden van Maleisië lag, vlak bij de Thaise grens, een toeristisch paradijs. Maar na een beslissing van minister-president Mohamed Mahathir was het nu een week lang het ontmoetingscentrum van alle wapenhandelaren van de wereld. Kolonel Chang zat met zijn voeten in het water op de veranda van bungalow 47 van het Pelangi Resort, het beste hotel op Langkawi, en volgde met een afwezige blik de twee jagers, die bij hem vandaan

vlogen.

Een dag geleden was hij op deze paradijselijke plek aangekomen, maar het gezicht van Joe-Yi kon kolonel Chang maar niet uit zijn gedachten verjagen. Hij had nergens zin in: niet in eten, niet in zwemmen en zelfs niet in een bezoek aan de show, waarvoor hij officieel hier was. Als hij had gekund, zou hij Joe-Yi elk kwartier hebben gebeld om haar stem te horen. Maar vanmorgen was haar moeder geopereerd en ze zou nu aan het bed zitten waken.

Maar hij maakte zich ook over iets anders ongerust, over iets wat hij had bedacht in het vliegtuig van China Airlines naar

Kuala Lumpur, de hoofdstad van Maleisië, waar hij een aansluitende vlucht naar Langkawi had genomen. Toen hij terugdacht aan de laatste minuten in het Ching-Shaninstituut, beseftte hij geschrokken dat hij het vel papier dat vanwege de stroomstoring in het fotokopieerapparaat vast had gezeten, er niet uit had kunnen halen.

Normaal gesproken zou hij zich er niet druk om hebben gemaakt, omdat het iets was uit zijn vroegere leven, dat hij achter zich had gelaten op het moment dat hij in het vliegtuig naar Kuala Lumpur was gestapt. Maar Joe-Yi was in Taipei achtergebleven. Zolang zij niet bij hem

was, was hij niet veilig. De andere gefotokopieerde papieren lagen veilig opgeborgen in de kluis op zijn kamer. Om zichzelf wat af te leiden, keek hij naar de twee Sukhois die vlak boven het water terug kwamen vliegen en dreigden tegen de luxueuze bungalows van het Pelangi Resort op te botsen.

Doof door het kabaal van de twee jagers, die laag overvlogen, keerde kolonel Chang terug naar zijn kamer van donker houtwerk.

Het Pelangi Resort bestond uit honderd, op palen gebouwde, bungalows van donker hout met daken van rode dakpannen. Ze bestonden elk uit vier

kamers, twee op de begane grond en twee op de eerste etage. Ze waren luxueus ingericht, met airconditioning, en ze lagen ver van elkaar, verborgen op enkele hectaren vol tropische begroeiing, aan een met kokospalmen omzoomd strand.

Langkawi was precies zoals hij het zich had voorgesteld: een tropisch paradijs, omgeven door tientallen eilandjes die met bootjes konden worden bezocht.

Na de grauwheid en de kou van Taiwan was dit een droom. Dag en nacht 27 graden, een lauwe zee en de beroemde Maleisische glimlach. Het zat er vol met toeristen uit Singapore, Australië en Japan. Helaas kon kolonel Chang,

vanwege de afwezigheid van Joe-Yi en door zijn andere zorgen, niet ten volle van dit paradijs genieten. Hij pakte een fles Defender Success en schonk een flink glas in, dat hij meteen leegdronk, zonder er ijs of water bij te hebben gedaan.

Hij wachtte tot de alcohol de bezorgdheid, die als lood op zijn maag drukte, enigszins wegnam. Toch was alles goed gegaan bij zijn vertrek uit Taiwan. Weliswaar had hij met kloppend hart afgewacht toen hij de douane met zijn koffer vol met uiterst geheime documenten was gepasseerd. Documenten die handelden over het Taiwanese militaire nucleaire programma. Maar alles

was goed gegaan. Zijn militaire identiteitsbewijs had hem voldoende bescherming geboden.

De telefoon ging en hij sprong letterlijk op van zijn stoel. Een golf van blijdschap ging door hem heen toen hij de stem van Joe-Yi herkende.

‘De operatie is goed verlopen,’ zei ze.

‘Vannacht slaap ik in het ziekenhuis.’

‘Wanneer kom je hierheen?’ vroeg kolonel Chang meteen.

‘Over drie of vier dagen. Ik wacht op de uitslag van de biopsie. Ik mis je.’

‘Ik mis jou ook vreselijk,’ zei kolonel Chang.

Ze praatten een twintigtal minuten door,

tot hij met tegenzin ophing. Zonder Joe-Yi voelde hij zich als een drugverslaafde die hoognodig aan een shot toe was. Hij was helemaal van haar doordrongen, elke cel van zijn lichaam.

Opnieuw schonk hij zijn glas vol, in een poging de ongerustheid te verjagen. Hij probeerde aan iets anders te denken. Om zijn nieuwe leven te beginnen, hoefde hij op de wapenbeurs maar naar een bepaalde stand te gaan en zijn naam te noemen. De rest zou automatisch gaan, volgens een vooraf opgesteld plan. Hij had zich meteen na aankomst al moeten melden, maar de afwezigheid van Joe-Yi had alle plannen omvergegooid.

Wanneer het proces eenmaal in gang was gezet, was er geen terug meer mogelijk. Daarom wachtte hij tot Joe-Yi er zou zijn.

Er hing een zware, geladen spanning in het afgelegen kantoor op de bovenste verdieping van het Taiwanese ministerie van Defensie aan Chung Hua Road, in het hart van de wijk Hsintien, in Taipei. De zes aanwezige mannen waren in hun dossiers verdiept, en ze beseften ten volle de ernst van de zaak. Generaal Cheng Chuan, hoofd van het inlichtingenkantoor van het ministerie, nam met een sissende stem het woord. Hij was een droge man met heel kort, lichtgrijs haar en diepe

rimpels langs zijn mond. Hij was een trouwe dienaar van de staat, zoon van een van de oprichters van Taiwan. ‘Er staat niets in dit dossier,’ zei hij met zijn enigszins schel klinkende stem. ‘Helemaal niets. Kolonel Lee Chang heeft nooit ook maar de kleinste verdenking op zich geladen. Als dat trouwens wel het geval zou zijn geweest, zou hij nooit de positie hebben bekleed die hij bekleedde. En toch is er dit!’

Hij zwaaide met een vel papier dat vol stond met getallen en grafieken. Dat was gevonden in het defecte fotokopieerapparaat van het Ching-Shaninstituut. De man die het had

gevonden, had zich verbaasd over het opschrift ULTRAGEHEIM. Het origineel lag in een van de gepantserde kisten, waarin de best bewaarde geheimen van het instituut lagen opgeborgen. De rest van het verhaal was eenvoudig te reconstrueren geweest. Om acht uur had kolonel Lee Chang zich op de begane grond ingeschreven in het toegangsregister. Hij maakte deel uit van de uiterst selecte groep mensen die toegang hadden tot de bovenste verdieping. Maar wat nog vreemder was, was dat hij het register niet bij zijn vertrek had getekend. En de volgende dag was hij 's ochtends vroeg voor een speciale opdracht uit het land

vertrokken.

Generaal Fa Wu Diao, hoofd van de MJIB, het onderzoekskantoor van het ministerie van Justitie, nam het woord.

Hij was gespecialiseerd in de strijd tegen de spionnen van communistisch China.

‘Ik begrijp niet waarom kolonel Chang, als hij schuldig is, nog op Langkawi is,’ zei hij. ‘Hij had in Kuala Lumpur gemakkelijk een vliegtuig naar Hongkong kunnen nemen.’

Er viel een stilte. In Taiwan was China vijand nummer één. De Chinese geheime dienst, de Guangbu, zou goud overhebben voor een overloper als kolonel Chang. Generaal Fa Wu Diao wist wat

hem, als verantwoordelijke man, te wachten stond wanneer de best bewaarde geheimen van Taiwan in handen van de communisten zouden vallen.

‘In het verleden van kolonel Chang is helemaal niets te vinden wat hem in verband zou kunnen brengen met de machthebbers in Peking,’ zei een raadsman van het ministerie van Defensie.

‘Misschien is de zaak lang zo ernstig niet als we denken,’ besloot generaal Fa Wu Diao. ‘We hebben nog geen enkel bewijs dat kolonel Chang verraad zou hebben gepleegd. We vermoeden dat hij in het geheim fotokopieën heeft gemaakt.

Misschien is daar een verklaring voor. Op

het moment dat hij zich in het instituut bevond, vond er een aardbeving plaats. Misschien heeft dat zijn plannen doorkruist. Omdat hij de dag erna is vertrokken, heeft hij geen kans gehad het uit te leggen.'